תיו. אם יכולים לקבל סעד מבית־המשפט אם יש להם עילה על פי החוק לכך. אבל במקרה זה אין להם כל עילה."

טענה נוספת שהעלה זכרוני: "שני ה־צעירים אינם קטינים לפי חוק דין הנשו־אין. נערה מתחת לגיל 17 זקוקה להס־כמת ההורים ובית־המשפט כדי להינשא. נערה מעל גיל 17 אינה זקוקה להסכמה. יותר מזה: החוק אינו מדבר כלל על ה־גיל המותר לנערים ממין זכר להינשא, ומכאן שגם החתן אינו קטין לפי הגדרת חוק זה."

באשר לאיסור פירסום זהותם של רותי כץ ומאיר חקק, כמי שהיו מעורבים בבי־צוע עבירה — הנשואין הבלתי חוקיים לפי חוקי מדינת ישראל שנערכו באכזיב — טען זכרוני: "החוק מגדיר את עורך הנשואין ללא היתר כמבצע עבירה. אין שום הוכחה שהשניים עברו עבירה ומכאן שאין איסור לפרסם את זהותם."

השופט לובנברג קיבל כמעט את כל טענותיו של אמנון זכרוני. קבע השופט בהחלטתו:

"הבעיה המרכזית היא — האם יש ל־העולם הזה זכות לפרסם את דבר החתונה שנערכה באכזיב או אין לו זכות כזאת. ואם כי נראה לי שעריכת טכס נשואין באכזיב איננה מאורע המצריך דיווח עתו־נאי על מה שאירע שם, אין לי ברירה אלא להסיר את צו־המניעה, וזאת מהני־מוקים הבאים:

● "אפילו היתה כאן עבירה פלילית אין דבר בחוקי ישראל המונע פירסום מעשי עבירה.

● "אינני יכול לומר אם הצעירים ש־השתתפו בסידור הנשואין היו שותפים לעבירה. אילו היה מדובר שמסדר הנשו־אין הוא קטין, ברור היה שהיתה כאן עבירה. אבל היות שבני הזוג הם קטי־נים — למרות שמותר להם להתחתן ללא היתר הוריהם — קשה לי לומר שהם עברו איזו עבירה לכאורה."

● "אפילו היתה להורים זכות משפ־טית לאסור פירסום הכתבה, לא יכולתי להעתר לבקשה זו, משום שהם השהו את העניין עד שהודפסו גליונות השבועון ואם תיאסר הפצתם יגרם לשבועון נזק כספי גדול, שספק אם ההורים יוכלו לערוב לו."

2 העמודים לפני מחיקת הפנים

2 העמודים אחרי מחיקת הפנים

"עכשיו שנת 71'"

ב נקודה זו **התערב** פרקליט הו־ריהם של רותי ומאיר, תבע לאסור לפחות את פירסום תמונות העירום. השיב לו השופט: "עכשיו 71, ואני מתכוון ל־שנה ולא לשבועון נוער 71'." אחר־כך הכליל בהחלטתו סעיף מיוחד המתיחס לנקודה זו:

"התעוררה השאלה לגבי תמונות בהם מצולמים אנשים בעירום. יתכן שבצילומי העירום יש טעם לפגם. אילו יכולתי לראות בענין זה את מרכז הענין יתכן שהייתי מתייחס לכך. אבל מכיון שבמתירנות המ־קובלת בימים אלה הפכו תמונות העירום לנחלת הכלל, אפילו בעתונים מכובדים ומקובלים על כל המשפחה, אין אני רואה את עצמי רשאי לתלות עצמי בצילומי עירום כדי לאסור דבר."

באשר לעצם הנשואין, הוסיף השופט ואמר: "אינני יכול שלא להביע צערי על כל המקרה. אדם המכריז על עצמו כמ־דינה — מחובת המדינה למנוע זאת. ואם הפירסום בהעולם הזה יביא להארת ה־בעיה ולהתערבותה של המדינה, יהיה ה־פירסום לשירות הציבור."

בכך הסתיימה המערכה המשפטית. מיד ניתנה לדפוס הוראה להפעיל את מכונות הדפוס במלוא הקצב. העולם הזה הופיע בשעה הקבועה ברחובות תל־אביב.

אולם בעוד שמרבית הקוראים קיבלו לידיהם גליונות רגילים בהם פורסמו כל הפרטים על נשואי אכזיב, נאלצו כמה אלפים של קוראים להסתפק בגליונות בהם הופיעו החתן והכלה עם פנים מחוקים ובהם לא אוזכר שמם בגוף הכתבה.

החלטה מרתיעה

ב סופו של דבר, נראה שהקרב ה־משפטי המהיר שנערך בשבוע שעבר, היה אקט חיובי ביותר, למרות דפיקות־הלב המוגברות שגרם לנו. אין זו הפעם הראשונה שאנשים וגורמים שונים מנסים להעזר בבית־המשפט על מנת למנוע, ב־טענות שונות, את הופעתו של העולם הזה.

עצם הפניה לבקשת סעד מבית־המשפט, לפני שהמבקשים פנו באותה בקשה אל המערכת, בשעה שניתן למנוע פירסום, אם יש נימוקים המצדיקים זאת, הוא מע־שה קונטרני שאינו מעיד על תום־לב, וש־אסור לבתי־המשפט לתת לו יד.

לא יתכן מצב, שבנוסף להגבלות ול־צנזורה הקיימת בישראל על פירסומים, יוכלו אזרחים להסתייע בבתי־המשפט ל־מניעת פירסומים שאינם נראים להם. זוהי פגיעה גסה בחופש העתונות. אם עתון עובר על אחד האיסורים הכתובים בחוק (כמו פירסום המזיק לקטינים) יש בידי המדינה כל האמצעים להעמיד את העתון לדין ולדרוש את הענשתו. אולם זהו תס־קיד המסור בידי המדינה, ואין אנשים פרטיים זכאים לקבל לידם זכות זו.

בנקודה זו העמיד פסק־דינו של השופט לובנברג את הדברים במקומם, ויש בו כדי להרתיע בעתיד אנשים נוספים ש־יבקשו למנוע פירסום בהעולם הזה או את הופעת העתון.

נקודה נוספת הראויה לתשומת־לב ב־קשר זה, הוא טיב הדיווח שמביאים עתו־נאי הערב לקוראיהם. בעוד שעתוני הבו־קר דיווחו על הפרשה מפי כתב עית"ם שנכח בעולם בית־המשפט, דיווחו על כך עתוני הערב מפי כתביהם.

מעריב, שצו־המניעה המקורי הוצא גם נגדו, לא טרח להתגונן ולבקש לבטלו. כתבו נכח אומנם בבית־המשפט, אולם בדי־וח שמסר למחרת בעתונו, העלים כליל את העובדה שהקרב המשפטי נערך על ה־פירסום בהעולם הזה ושהחלטת השופט התיחסה לפירסום זה, שהובא בפניו עוד לפני שיצא העתון לאור.

ידיעות אחרונות פירסם ידיעה על ה־פרשה מפי כתבו, שלא נכח כלל בעת הדיון. נוסף לבדיות שמצץ הכתב מדמיו־נו (כמו הסיפור ששני בני הזוג הביאו עמם לבית־המשפט את הכתובה שנתן להם אלי אביבי באכזיב) הוא השמיט במתכוון את שם העולם הזה, כאילו הוצא הצו מל־כתחילה ובוטל אחר־כך בקשר עם איזה כוחות נעלמים מעולם הרוחות.

אלי תבע